

Sygn. akt V KK 27/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D.O.**

skazanego z art. 87 § 1 k.w. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu – w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 6 marca 2018 roku

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
PK IV Ksk (...)

od wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w
M. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

D. O. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 7 września 2016 r. o godz. 0.40 w D. na ul. R. prowadził po drodze publicznej pojazd marki Volvo V 40 o nr. rej (...) znajdując się w stanie po spożyciu alkoholu - 0,24 mg/l, tj. o czyn z art. 87 § 1 k.w.;

2. w tym samym dniu, miejscu i czasie prowadził po drodze publicznej pojazd marki Volvo V 40 o nr. (...) nie mając do tego uprawnień, tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w.;
3. w dniu, miejscu i czasie jak wyżej prowadził po drodze publicznej pojazd marki Volvo V 40 o nr. rej (...) nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego i dowodu opłacenia składki ubezpieczenia OC, tj. o czyn z art. 95 k.w.;
4. w dniu, miejscu i czasie jak wyżej prowadził po drodze publicznej pojazd marki Volvo V 40 o nr. rej (...) przewożąc 5 pasażerów czym przekroczył dopuszczalną ich ilość, tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 63 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym,

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II W (...) Sąd Rejonowy w M. uznał obwinionego D.O. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i za te występki na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył obwinionemu karę miesiąca ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W pkt II wyroku zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 25 stycznia 2017 r.

Kasację od całości opisanego wyroku wniósł na niekorzyść obwinionego Prokurator Generalny.

Skarżący, powołując się na przepisy art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. polegające na wymierzeniu obwinionemu D.O., za popełnione wykroczeń z art. 87 § 1 k.w., art. 94 k.w., art. 95 k.w. i art. 97 k.w., kary łącznej ograniczenia wolności, która nie jest przewidziana w tych przepisach.

W konsekwencji powyższego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w M. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, ponieważ zaskarżony nią wyrok wydano z rażącą obrazą prawa materialnego wskazanego

w podniesionym zarzucie. Dlatego istniała możliwość jej uwzględnienia w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Przytoczona powyżej treść jego rozstrzygnięć dowodzi, że obwiniony został uznany za winnego popełnienia czterech wykroczeń, w tym wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. Przepis ten w § 1 przewiduje możliwość orzeczenia dwóch rodzajów kar, kary aresztu (której zastosowanie w postępowaniu nakazowym jest niedopuszczalne – art. 93 § 1 k.w.) albo kary grzywny nie niższej niż 50 zł. Z kolei przepis art. 9 § 2 k.w. autonomicznie określa sposób wymierzenia kary w przypadku zbiegu realnego wykroczeń i stanowi, że jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów.

W realiach rozważanej sprawy zasadnie za podstawę wymiaru kary przyjęto przepis art. 87 § 1 k.w., bowiem spośród czterech przypisanych obwinionemu wykroczeń, tylko wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. przewiduje zagrożenie karą aresztu. Rzecz jednak w tym, co trafnie podniesiono w kasacji, że wskazany przepis nie przewiduje możliwości wymierzenia sprawcy tego wykroczenia kary ograniczenia wolności, taką zaś karę orzeczono wobec obwinionego D.O. zaskarżonym wyrokiem nakazowym. Marginalnie należy zauważyć, że również sankcje przewidziane za pozostałe wykroczenia, a to: z art. 94 k.w., art. 95 k.w. i art. 97 k.w. nie przewidują kary ograniczenia wolności. Orzeczenie to dotknięte jest więc oczywistą i rażącą obrazą prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść wyroku. Przesądziło to o konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku co do rozstrzygnięcia o karze i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w M.. Jednocześnie trafnie zauważył autor kasacji, że w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy naruszył również art. 87 § 3 k. w. obligujący w przypadku popełnienia wykroczenia określonego w art. 87 § 1 do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. Jednak aktualnie nie można tego uchybienia konwalidować, wobec upływu trzymiesięcznego terminu od daty uprawomocnienia się orzeczenia, do wniesienia kasacji na niekorzyść przewidzianego w art. 110 § 2 k.p.w.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie zobowiązany do

uksztaltowania rozstrzygnięcia o karze w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.